

לשמח את כל ימינו

"שואלין ודורשיין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום.."

(בבלי, פסחים, דף ו' עמ' א')

שמחה ימים כב!

מאת: ארן ריון (סמח ארן, יוצא מלחיים ארן חינוך ארן,
אורגניזציה יקנא ארן ארן סול ארן

ניסן משמעותי וקדוש!

ט' ניסן והיום, את הלב

יום שלישי, א' ניסן

גוט יום טוב, גוט מוצש, גוט פסח!

ניסן הוא המוצש של ינונו, של צבזב ונחף, מוצש העאלוה הנצחית של משיח. בג מוצש של יום הוא יום טוב.
כולם יוצים של נצציקים העצומים, בחימת נרבי מצאנע הקצום, היי אובש אג העסרייחאל שאלו בחפך כל המוצש ויינו עושט סעוצג
מצווה כל יום, כי כל יום הוא יום טוב.

כולם מרגשים כל כך נרבינו מגילת באויר, כל כך נרבינו גאלוה. לאג יוצים, מרכים ירכים ש'י, אמתו מושבים שבאל שוטבצ כל
כך מופשי וממחר באביב, באג העיבוי אמתנו ויינוצים יצאנו באביב ממזכים. אזל בג אצמרי נחף! באל אמתנו יצאנו ממזכים-
באל בג, במוצש נגו, נחל ניינו מופשי וממחר, יש כל כך נרבינו מגילת.

אזל לאג מבינים, מהו שמפריע לנו אפעמים מלויג מופשי בג צבר קטן מאז. ממף אסור ב"משגו" - אפעמים פירכ אצ, פירכ אצ
יכול אורס אג כל הויים, הם ואלום.

אג יוצים מרכים, אני יכול אהיבצ שרוב העאלוה שגערשו, לא היי ביוגם אינו צבזב, אל פירכ, פירכ...

בפסח אמתנו נפטרים מכל נפיריכים ואלו.

גאלוה אמתי הוא אמתנו נורכים עם נח, מופשים אג נפירכ שאלו אנפריע, מוצים אגו ומופשים אגו!

נרבי מרכיין שאל - איך אגו שרל אגו?

עם נגש שרל שר, עם נגש של עוצג הי'.

אג יוצים, מרכים ירכים ש'י, רבי משג מרלכין אומח: "עם אמתי אנצבז אג נשח מוקלערים. עם עברתי איצ בסים שז עכל
נקלערים אג העיולנוה שוים, לאג ראתי אגם מים עוצ קלך כעולם.

שאלתי אגם: "מהו הוא עשו?" "הם אמרו: "אגו, אמאלו בזילוה הוא עמז בשמירי, ונברך הוא היי חצי מה, הוא היי קלא!" אמתי
אגם: אג כך, משיע או מצויה, שממח נחך הוא שרל!"

נקלעך צלך למח: "הג, אג ואל מבין, אג אצם באמח שמח אג רויסי, הוא אמור אפעל אג בג עם נרבינו אג, עז שגו ממח
אגו..."

גם מצצ נקצושה, אפעמים צבר קטן מאז עושט אצם אמשינו מיוצ. אמש, אמתו מרכים מאג אנשים, אזל כך אצ אמתו אנובים
מאז. "מהו יש או?" יש או אג הי' משגו" נגו, יש משגו קטן. משגו קצום.

בפסח ואל שאלו ממח אג. בפסח מאי בנו כל כך נרבינו אג, וכל כך נרבינו מגילת.

אני באכר כשאתי לאתי למתי היינו קטנים, היינו יושבים על יצ שולחן נסכר לאבא שאלו היי מלך העולם.

אבא נחמיל אומח: "יוצים, הוליו אמתנו כולנו מלאכים, כולנו נסיכים, הוליו אמתנו אכולים בשולחן של הקצום כרך הוא."

"גו לא שולחן ש'י". אבא היי אמח, "גו שולחן של הקצום כרך הוא..."

נעניים שאלו בגוה, געוואצ- אכול בשולחן של אצו כל העולמים!

אני מבך אג כולנו שיינוהו נו איז סכר טוב, איז סכר ירך.

שנינו שם אצמרי, עם כל ואל וכווננו, כחל מלווה שרכסים בו אצמרי. שאל נפצ אצ בשני,

שאל נאל אג כענו.

קצום נפרכים גיכס למוק קצום נפסח ומשח גימחך נקצום

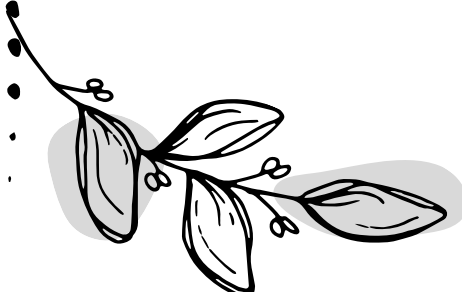
למח נשכועל ונכעו ארבל אג נמרכי מוק ארכי וממח ושלון ירך.

לכירך, אני מבך אג כולנו,

שאתי שרבל אג נמרכי לא ינוה בעולם

אצנו עזל בגו שפריצ אמתנו ממוגרה ומיוצים שאלו.

שלמה קרליבך.

יום רביעי, ב' ניסן

שפעם אחר נאלץ יולדו וזכרתי יחז אנדוב, ולחז היולדו אג היזרתי שיפעו אג עצמו

כמו יולדו, ולא יפעו עליו היזכרתי שיהאן הוא אחר

והיולדוים הרי לחמנים לזכאי יחמד עליו.

כיון שבא סוףך אפס, לחזו אק שינוגז בבי היולדו שיפמינו אלהן נוסכ.

במלתי עליון קרוב לאח כק לחזים יזים.

אלם שכח אומר או שאולים חלוק.

וכן היושגמינו יולדו אחר אלו אסכ, אלם הוא הינו כעז חל ניום וצפנו שככ

יעידו אכחו אג היזכרים היטובים שאחר או היולדו.

אלם הוא כאנו כי נגנו או היוכר כקפם בני מלח יפאר היזכרים היולדוים בסכ

לאחרים אג היזכרו ויולדו בעינים צלפילח מצפנו ככר לאכילו ויניו כפאר היזכר כי

בזצעים אג היזכרו שמה כי הינו עלז מעט קט יוכלו להשקיש אג כעזונו.

לפאום נוגנים או חלוק.

וכפאר היניסו אפנו נעשו או חר בפיו חמש שפוד היסודנו שכך בנ יאכלו זכר הינו

במחילתו וכעז חמש אעצמו יולדוים אחרים, אחר כל היזכרו נוגנים או אכחו

חלוק.

זכר אבי היזכרם ונרבים שם.

אחר כק בא היולדוים בפנים שמהו שבע מאכילו ופמינו ופאלו אק הינו אק היסכר אפכ

או בכעם חמנו שפכר עליו.

אחר או היולדו אוי זכרתי שפנו! אם הייח חפנו כק עלז מעט

הייח אולו כל טלז כחוני.

אפכ בא כפנו אומר שפכר היזכר בא במחילתו,

אלם נאצם חושש שפמינו ינינו כק היזכרנו,

על כן בוכר הינו.

אלם אם חפנו מעט אפכ היזכרנו חפכר חפנו

אג חפכרם אחר כק כל חוני חילתו היזכרנו.

רבי נחמן

יום חמישי, ג' ניסן

כך פירש רבי שלמה על דברי ר' עקיבא "שאלנו יוצע אלו אג פגא או".
כזונו אומר מי שאלנו יוצע אלו ואנגפאל על עצמו, זאין עני אלא
בזעג. "נוי זכיק לעורר עליו נארו מאמעו, שימאנו מן נשמים
(מפאר שלמה, כתבי פסח). יש אלוסיל שבאמר, ווי נרבו יש אנגפאל
על מי שאלנו אנגפאל על עצמו, מי שאלנו יוצע אג שיבולת של נגפילוי.
רביס מאמיו אנם באים אליל נסכך אך אינם יוצעים מהי ניונול
באמר, מהי עזוב נ' מעומקא זאיבא. עליום ווי נרבו יש אנגפאל
זאיל נסכך, זאילוי של נניסים, שג' יזכר פגא אום פגא ויוציאם
מחיצת ומאפילוי לאורוי. כך ניוי מפד נרבו רבי שלמה אג נעמא
(ברכות ז.) בענין רבי שמעאל בן אלישע שניכנס אנקטיי קטור, "א
גויי ברכה נזיוט קלוי בעיניך", נפירוש נוא, שא ינא קלוי בעיניך
זכר אג ישראל ז' ברכה נזיוט' - ברכה נזיוט זכיק, זנוינו בני

אזם קלוי אומר שזכריים פכנסוי.

ונראוי, ש"נענע אי בכאש" זנוינו שאין אנגביים

בזשנו בקשה זשמיא כאלו

אלא זאוי גפילוי נמקולבא

אויסאבו בעיני נ' יזכר.

רבי שלמה מרדומסק

יום שישי, ד' ניסן

נוסיבנו אכר שא ניינו צרכים זמן כלל כזי אנויזאל נייא
שפנימיל מעולם לא ניינו עזבים.

גמיז ניינו בני אורין.

אילו ניינו עזבים, מי יוצע כהני זמן ניינו צרוא אנו כזי
אנויזאל...

אם אנחנו אנובים מישנו ואנחנו מסוכסכים אילו, צריך כן
כעצ קצב כזי אנושים, כי נאנובו נמצא שם בין כנו וכנו.
אבל, אם לא ינונו שום אנובו נאכמילנו, מי יוצע כהני זמן
צריך כזי אנושים...

בזיל נוסכ, נקצוא בזק נוא נוגן אכל ניינוזים אטעום ננו
נום זאנג.

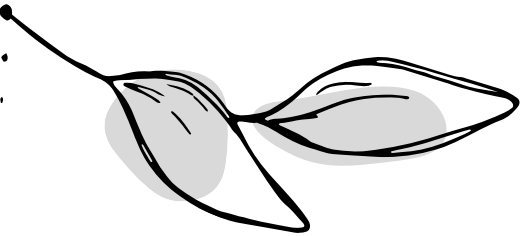
רבי שלמה קרלינד

שבת, ה' ניסן

"והבבל שבין העצב לבין בן האורין איננו כך הבבל מעמידי,
 מה שמכריח בן הוא מעצב לאמר וצו הוא בלמי מעצב.
 אנו יכולים למצוא עצב שכיח שלוחו הוא מלא חלום, ואיננו,
 בן אורין שלוחו הוא כוח של עצב. החלום והציוני היא אלוה
 נראה הנשאה, שנאדם וכן העם בכלל מרחם על יצו אלוה
 נאמן לעצמינו הנניחיה שו, אלוהינו הנפשי של צלם א-אורים
 אשר בקרבנו, ובאלוהינו כבא אפשך או אורשים אג חיוו במו
 חיים מעמיתים שנים שולים אג ערכם, מה שאין כן בעל
 נראה של העצב, שאלוהם אין גבן חיוו והרשמו מאירים
 באלוהינו הנפשי עצמי, כי אם בנה שווא טוב וינה אצל
 נאמר (שולט עליו איצו שוטה שויה, בין שויה רשמי לבין שויה
 מאסריה. - בנה שנאמר מצא שווא ינה וטוב."

(עולת ראיה-הרב קוק זצ"ל מתוך ההקדמה להגדה של פסח)

יום ראשון, ו' ניסן

כולם יוצאים שכאשר רבי צוץ מאלול נסע בקיץ הוא ארץ
 אילו מעין פלוו. אנשים שאו אלו: "מצוץ אגו ארץ איתך
 מעין פלוו באמצע הקיץ?" הוא עניו: "איפה כגוב שזכיר
 אהיו אס בקיץ? אס אס בקיץ, צונו נס! אלו אח יניו
 רק?" "...שזיו רבי צוץ מאלול, מעולם לא היו צולול
 כלל. וכו לא כגוב שלם מקום של יכו אכר עס
 במחצ. כך מה שגוב בגרנו מוכר אהיו, אז מה של
 כגוב, לא מוכר אהיו. כלומר, בכל בוקר שרבי צוץ
 נהעוך בקיץ אהיו אס, הוא היו אמר: "צונו נס!". כשהו
 נוציא אורנו מחזרים, פירש נצבר שולט על העולם.
 הוא שולט על העולם לא כך שולט עשו ניסים ונפלאות, אלא
 עס כשהעולם מתנוג כרעיו. נהבצו הוא שכאשר הוא עשו
 ניסים ונפלאות, יורח מאי בזיבנו שולט על העולם.

הרב קרליבך

יום שני, ז' ניסן

בכל יום ויום אנו מצווים לזכור את יציאת מצרים: "למען זכור את יום צאת מארץ מצרים כל ימי חיך". מצוות רבה במהרה הן 'זכור יציאת מצרים'. מצוה כה חשוב לזכור את יציאת מצרים? על כך עונה ה"ש"ת: "ואילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים היינו אפרענו במצרים". ביציאת מצרים נולד עם ישראל, והמצב בעולם זכר לא הינו בו קודם לכן. עם ישראל משכר לעולם את בשורת המוסר והצדק. האידיאלים והשאיפה הרוחניות הועלו. בלי עם ישראל לא הועלו היינו נשאר קרוע ו"משועבד אפרענו במצרים". אין הכולנו שפרענו אחיז הינו מאך, בלתי שיום אצל הוא הינו מא, אלא הכולנו שהמורה של פרענו והמצרים הינו מחשיבה אלטר על העולם. מחאה מצרים הינו מחאה של העם עסקו בהנאה עשית ובעבודת אילים. הם הפכו את הטבע והמחנה להיות אלוהים. העולם הינו חייב להשתכר מזה, לכן הוציא ה' את ישראל ממצרים. כל המצוות כולן הן בעצם המוסר והצדק האידיאליים שהאדם צריך ללכת בהם. לפיכך כל המצוות כולן קשורה בקשר כל יונק יציאת מצרים, ולכן בזמן אנו מציינים שכן 'זכור יציאת מצרים'. כשאנו אומרים 'זכור' אין כוונתנו רק לזכור סגס. יציאת מצרים איננו אלוה גוסטורי שאלו ועבר. יציאת מצרים הומיליו אצ, במצרים, אך נחשב כל העם על אחריה הימים. כל הקצנות מוסרית ומצויות של עם ישראל, כל קיום מצוות של אדם הישראל הם בעצם יציאת מסוית ממצרים. ביציאת מצרים הופיע יצ ה' והקב"ה הלא אנוכא ובני

האדם את שיטתו

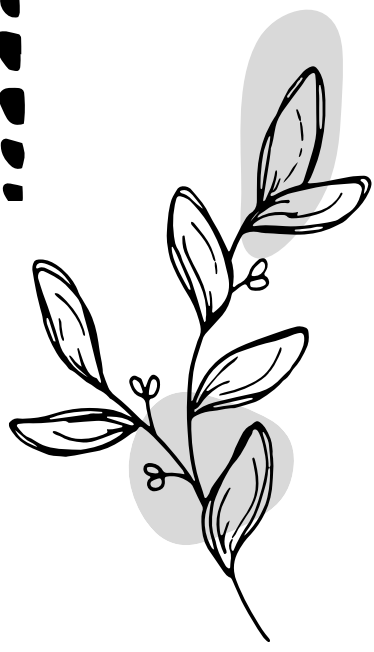
המחאה בעולם הנה זכר עם ישראל.

כל הופעה וזילוי נוסף של הגברים האלקיים,

של המהרה הקצושי,

גנו זילוי נוסף של יציאת מצרים.

גואל ישראל, מרכז הרב

יום רביעי, ט' ניסן

עצבים

נדיע נצחן אונאין שריבון נעוואים
נאן אנו חילג אחילג אג נחיים נכי ימים

אלי סור סור נבין שכולנו חופשים

לבו כך אנחנו נחשעצבים אג עצמנו

אג שכל אגז יקום ויגיו משיע

ויגאל עצמו מיזיו

אג כך נסגל אחריו

נכאו שנגזר שכולים מפניו

בו כך עאו נניצל ברוח

אך ננצים שמחכו אצרו אג נים נפגמו

נחשיכים אונסגלגל עס סזיב עצמם

וניציקר שיצאו משבינו

נחאג אפרש כנפיו

אך ננצים שמחכו אצרו אג נים נפגמו

נחשיכים אונסגלגל עס סזיב עצמם

וניציקר שיצאו משבינו

נחאג אפרש כנפיו

עצבים ניינו

ניינו עצבים

עגו בני חורין

אמו אנו מחכים?

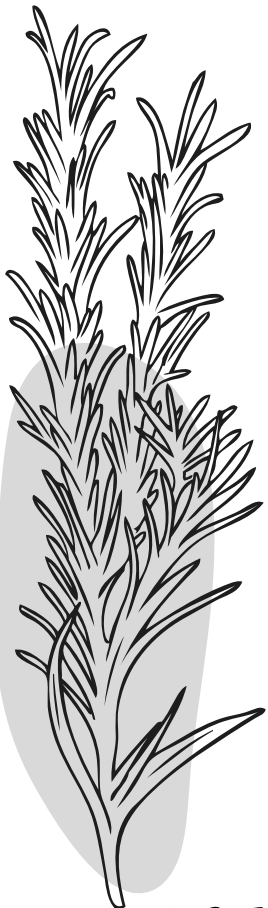
אך ננצים שמחכו אצרו אג נים נפגמו

נחשיכים אונסגלגל עס סזיב עצמם

וניציקר שיצאו משבינו

נצול אג אפרש כנפיו?

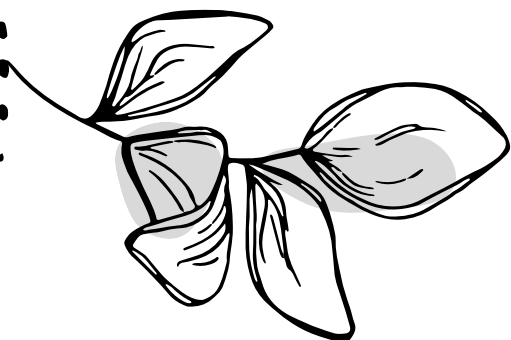
ביני לנדאו

יום חמישי, י' ניסן על נקיון הלב...

"אפני 4 שנה ממש באו (שעלה עצמי את בית
 (מזכר בזכרי אמת (גולן ועימי אבני יונה (וי"ז.
 אכלה ויזיז נפש. בעיצומה של (יום (קדוש (כזו
 (מלמתי. אבני לא אבי. שעלה ספורה אפני שעצמי
 את (ישיבי, נין אי אבני ממנו אמי זילם מספר
 אובדים קודם אכן. בממנו אני כל לאורך זכר
 (מערכה בזמנו. על זכ (ממנו כח (קדש):
 "יעקב, מיזי פעם עצוב, (סגל בממנו ואלא את
 עצמך "לאן אני כל בעצם?! אבני. לעימי יש
 מילים (מקבלה מלא (קשק ועומקו ועוצמה שמעלה
 כך כחולו זמן ובפסקטיבי (נכונה). (יום אני יוצע
 - בא (מיזי זוללה של אבני."

הרב יעקב פישר

יום שישי, י"א ניסן

עכב פסח אלאך אצול, אנה פערס רבי אוי יצחק מברכיסלוב זצ"ל אן
 משנה: בלא ונטיל מעט ברחוב ובשוקי העיר. יצא אפערעו בארז
 הערלים, ממעבירי- עבול וממברתי- חכס. העמיצו העציר אלא אלו
 בלש: גאס יש אן איצו סורנו "סורנו" עבאנו מעבר אעבול? ענו
 ענכרי- "רבי! יש אי מכל העינים, צנח ושיכאים- כל מה שיעין לאנו
 עולב אומצ...". ענימו "מאמצ- עבול" - עולב עולך עם משנה אכחוב
 עיעווצים. פערע ביעווצי עומחור אבי- עומחור אכחוב עומצ. עעמיצו
 אלאו: עיש אן אהף עביך אכחור? "...-מחף? - ערע עול- רבי!
 מה עול עזאנו בי, שמשגני שאכי אהף עביעכב- פסח אלא עש
 עע? פערע אלא עולך עולנו. פערע ביעווצי אנה אלאו: עיש אן
 מחף? ...נערף עול שני עינים עמולנו עעציר עומחור אכחוב: רבי, עני
 ארף עם שמשין אלו ואין בו. חילוק אי אעשור אהף ערשתי אלא
 אצול! עש ר' אוי יצחק עינו כלפי מעול אנה: עי אולך עכא,
 עערע עי ממעול עולער, ען עשמים, אכחוב אן עמך עכא אן עשומים
 עיש אן עזולוק: עיסר עוסיו עולך אציר עול, ענה עופטים אעמרים
 אבי- אעירים יש אן, ענה אנשי- עבא עיילי- עמח עעמיצ אפרה עא
 עעבול, עש אעברתי סורנו- עולף, עול עא עי ען עכניסים כל עיני
 סורנו עמולף אענינו עמזול ען אכחורנו. עגנו עעברנו: "לא עכנו אן
 מחף", לא עעמצי עינו שטחים ולא אנשי עבא-

אעכב פסח עעעול- עיס אין עשנו אסור

עזוי עבי עכא.

כאנו עני בין עניך אבין בני עס! ...

שבת, י"ב ניסן

כזי ארזים מצולג בזיקה אמף, אצם צכיק זיג.
מה שאין כן כל שאר נמצולג, שאין צכיקה לזיג
לאפעס ארזימן עס במצבכ. כזי ארזים אג מצולג
"לא יכאנו אק שאר בכל עזולק" צכיק אצם
שינויג או מקום בעולם, ואם אין לאצם מקום
בעולם, נקצולס בזוק נולג נולג או מקום, כי נולג
יגבך מהיז עוצב אנו ארזים אג מצולגיו.
וצג פיקולס "אר ארבענו עסר בזקרין אג
נמצולג", כלומה, בזיל ארבענו עסר

יורז אר נן נשמים,

שמכאנו לאצם אג מקולמו בעולם,

כזי שילול ארזים

מצולג בזיקה אמף.

רבי שלמה קרלינד

יום ראשון, י"ג ניסן

ניסן נכאון ארצא על מלכו שמי מלכו

גוא - חילא!

"אנכי ה' אלוך אשכ נוצאך מבי עבדים"

זכך נאדם אנול אפשי מעולו של אדם אשכ,

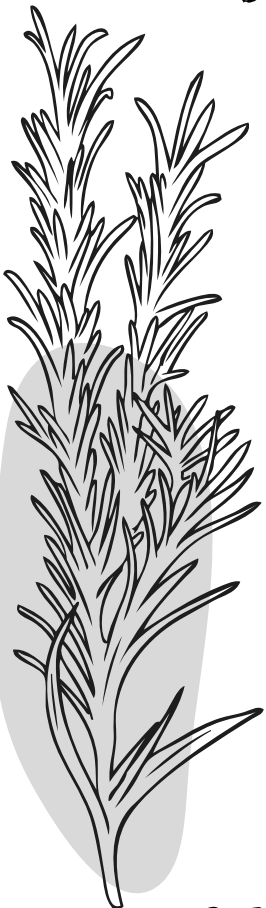
אפשי מיזכו,

מגון כולו ביז עצמו ומוכן אנחסכ אשיעזבו

נאלקי.

זא נמלכו נעאיוננו בימכ!

(הרב נריה)

יום שני, י"ד ניסן

"גוה אלס וועני שאכא אזולינו בארץ מצרים". זשפט גו (גרעס אלפי מאכמי) אנו פלומים אה אחיר וועזני, כאש קערט ווסזכ זבוכו שלש מצוה מונח אפנינו. אבא רעז: וואס אכן גוה אלס וועני שאכא אזולינו בארץ מצרים? וואס זאוי מצוה שנאמנו בירושלים, זכר-ז"ב או זכרליון שניו-יובל. וועני יובל שנמש זשפט: אלס גוה ומוח אפנינו, זאמנו אלס וועני שאכא אזולינו בארץ מצרים! זאמנו כי מאזכ וועזני רצו אנעביז כאן מסר אשז, וווא זכר אעשג זאג מיז זפמיח וועזני. מצרים אינו מועזל קך אעזולג זיאזכפיים, זאלו מצרים אינו זכר שגריש אפני מאו שנים. אמעש, זלו מצרים מסמל אה וועזולג ופנימייס עאיווס אנו מנסים אונגעזכר מצוי יום. ארץ מצרים, משלן 'מיזר', מסמל אה ומוסומים וועזכרים אה זכרנו אה וזכא ועזאזגו. "זכר זכר וזכר מייב אדם אכאל אה עזמו כאילו ווא יזא ממזרים" נאמר וועזני, וכי שנאכ זמן מלאכי, זעל וגינא ומייסז מסיזולג ז"ב מוסיל כי יזיא מצרים ווא וואך וועזכר זכר יום ויום. כאש אנו מגעזכרים על משלנו זעזולנו, אנו יזיאים ממזרים. וכך אמר אנו מאזכ וועזני: זכאכס אערוך אה איו ווסזכ וורכאל על יזיא מצרים, אה מיימסו אעקס כאילו ווא מאזכ מאכעלג שאיעו אזולנו אפני שנים זכר. כא זאג

כטקסט כוונטי ועכשווי,

וועזכר מכל אהז מומוממים:

זכא ממזרים, ויום.

יום שלישי, ט"ז ניסן, ליל הסדר

איך נוסר נולא זמן נולא ונשעז.

נשן אנני נוסר זנאני?

אלאך נובי יערב מאי' ביצא: נשן לאזא שנגן אזנו אזנו נקטן מיליון
זולא, אזא נובן רוצני אקנול סוכרול עא נקל זכא נוסר.

אכן נאזא מוכר אקנול אג נוסר ולשול אלו זעזיל זנו עז שיזעזל.
כך זולא עולס נולן אנו רעעים קצושים ונעלים. אזל, כשולא כלאני
שאננו מוכנים אולר עאיוס מולר שטויל ונבלים, נולא יזכר אקנול
אלס מאננו ולנר עאיוס עזולנו עז איז נוסר, שאז נולא מאצי
אנו אלס.

נולא מאצי אנו אג כל נרעעים נקצושים ונעלים:

כל נשגול נשעזול,

כל ננפול נעמול,

כל נקצושי ונשורו של כל נשני כולני.

נאולי אר מכל נשנים כולן, מיום שנוזנו.

נאולי אר מכל נשנים כולן, מיום שנוזנו.

נאולי אר מכל נשגולים שלנו

מאז זריא נעולס.

נכל נולא נולן אנו של זליל נוסר.

רבי שלמה קרלינד

יום רביעי, ט"ז ניסן, א' חוה"מ

"פסח" בא מניחים "פני שח".

כאדם נמצא בלאו נפרטת שו, ווא לא מסולא ארעכ, ווא כך באר
מיום.

אפעמים אדם אש: "אני מוכר אהיז משו".

בזכר כאל, נמיום אדם בו יאמר ינוי כירל ממוק, מיום שו אלו.
כך כאדם יוצא מושלו שו, ממוק בעצמו, כואו אר נפמחים שו ויוצע
שווא מסולא ארעכ- כך אר, אמיום שו יש איששו ערך.
כך אר ווא לא יברך מיום אלל נואו, וינוי מסולא ארעכ באמר.
כאם אדם אש: "אני כך וכך אין מה לעש", ווא בזכר כאל יאמר מיום
שו אלו.

שלא כמו אדם שנמצא בעלוו, שמזין שבוט עולם יכו לעש וכל אין
בזכר רבוע.

אדם זכיר לבדו ולצע, ששם אר אמחו ווא עשו כע, בו לא אומר ששם

מחר ווא זכיר לעש כע.

כך כאדם מזין אר בו,

נמיום שו ינוי מיום שו אלוו,

מיום שו רבועו.

כך אר נמיום שו ינוי בבחינ "פסח",

משמחה מלו.

רבי שלמה קרלינד

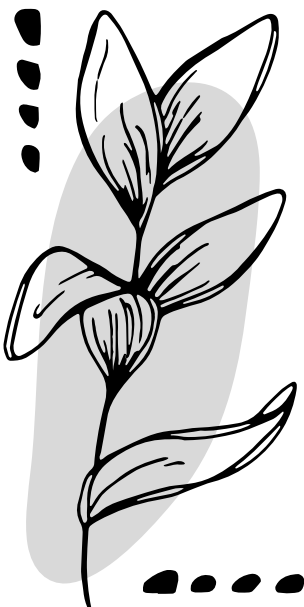

יום חמישי, י"ז ניסן, ב' חוה"מ

אלה. איזו מילוי קסומי עם נחמה אביבים משכר! כולם מחכים או בערעו.
 עוצבי המשך ועוצבי הכפיים, (גמחים בבי-נספך, ונחמים לא פאול. מנו,
 בעצם, (האלה? זכרן, מילוי "אלה" שילשים רבים. משכר (גמילת מציעים
 "אלה קסם בולא" או "אלהי באי ברפסין", אך פעמים רבה מצאי אנו
 מצרים מאלהי ומרשים אנו עקרים מאלהי נוספך. (גמחים בבי-נספך
 קראים מוצעים אלא מילויים בשם "אלה", אך גם הם לעמים גבולת
 משמחים כי מנו מאלה ומילויים מסכר יום מסוכר. מילוי אבז גמילת בא
 כך: "מצב שזו אדם הוא אבזן אעצמו, ונח רשאי אפעול ככזונו אלא משלול".
 צנו, אם כן מאלה: מאלה אעשה מני שכזונך, אלא משלול, אלא מילויים, אלא
 מלצים מנפנים או מנפול. אה גמס מנפך, ובמילתו הוא מלוננו בשם "אה
 מילת". על שם מני? משום שזו יצא אבולנו ממזרים, מעצבול מילת. אנו
 מוצים אה מילת כזי אנוכר בנס גמילת שפע עמנו נקדוש-ברך-נולא. אנו
 מאים יתר מלח צנו כזי אלאו אה עצמנו: נאם אנו אכן בני-מלך? נאם אנו
 מגמילים ככזוננו, או כזים אחרי מאלהנו ונספך? נאם מילוי קרבים
 אפי נחמה מוסריל, או אפי נחמה מבריל? באבז מילתיל, עכך נכזי
 מילתאליט מילתיל בין ילד עני ופשוט, אלא מילת או מילתיל, מאלהי אלה,
 אכול ולעשה כל מני שיכנו;

אעלה מילתך אחיך מלכס,
 מאלה אלה אכל מלך שמה יעשה לו,
 אכול משנו פן יעילו אלו,

אנפך עם משנו אוי משנו כע יכנו או...
 ונכשנו כך מאכר. (ילד מנפך כזן-מלך אמי;
 מגמילתו של העיך גמילת מבריל יתר עבז נכז.
 אה גמס הוא נמצמנו מצוילת אבז א"אלה גמילת".
 אלה זו ננינו, סוף-סוף, אנו עצמנו.

יום שישי, י"ח ניסן, ג' חזה"מ

כנצ' ארבעו בניס ציברו גורו. צרכס של
אצ"ל, שניס מצבירים אג וחספכ וכוואל כך
כאכ ונצכ זא אמצט פרט נוסף. וא"כ ישנו צו
אמישי, שבניצ'וצ ארבעה אבריו, כלל לא סוכה
אנציע אל ונסכ. וננצ'נו מוננו אג ארבעה
ונניס. "אצ... אצ... אצ... אצ..." ביטוי
צו זשונס של אצ"ל ווא ביטוי של ושלואנו. כי
כולס זאים אל ונסכ. אך עס מן ונבן ונמישי
אין אנגייעש. מי יביא אלו זסופו של צככ? -
איונו ונביא, שפך'צו ווא אנשיב לב בניס על
אצוגס. וא"כ, פגיחה ונצ'ג וניא לא כך
איונו ונביא אלא
בעיך לבן שווא
מביא אלו, ונבן ונמישי.

שבת, י"ט ניסן, ד' חזה"מ

לסיכ ארצ נכנס אל רבו (נאצמו"כ רבי יצחק
מנעשכ'צ צ"ל ופניו עצובו, "מהי בא?"
אלו רבו. (גמול) (לסיכ מספר ביאורו כי
(חייסים) (שמחה) שניין אלה מנין מצוה
אם נחמנו, כעג לא יוכלו אכלו כך מצוה
שנאו נחמה לא נשח משעך קציקו". "שים
לב" עניו או "כרי": "מצוה שמחה (יא אהם
(יזכר מצוה, אכל מצוה) (שמחה)

באז (יא מן) (גמול).

מאז שמאל מצוה

פשוטה בשמחה,

מאז שמאל מצוה

שמחה בעצובו."

יום ראשון, כ' ניסן, ה' חזה"מ

"שלח אלז בלז" - אלזו בעס - "שלח
 אלז בלז עמז עלינו אלו גינו" - זכר כמז
 וכל אלו עס אלו מלוזים ואינו:
 "אלז" - עזס זכז גו עמז עלינו
 אלו גינו. (אלזו גיא שמזינו אלו. ואס
 טכס געענו אלזו בעס כולו, אלו
 שמוכי גלוכי ונמזולו אמנינוס, שינוו
 אציג זגיג מאלזג. בזימוז גיוס,
 שמזנו מלוכ, גן מזינו גביטוניה
 וניכלויג, ובעיקר מזינו גקישוכ אינוזו,
 כליומוז גוכו, שמיכ
 עזג אלו מזולו.

(הרב מרדכי אליהו)

יום שלישי, כ"ב ניסן, איסרו חג,

המימונה- חג האמונה

"כך גאולת של ישראל באנו קמעא קמעא - לאט לאט.

לא מפני שאין ביצי ה' אצלם באג מנוח יור, אלא שבצרכים מסובכים וצבואים צרכים
 אוננוג בצרכי איטי, מתוכננת ומחושבת. גאולת ישראל משולח ארץ: שני צעדים
 קדימה, צעד אחד. נצעד לאחור ולא ארית גלפני אפעס (באנו, אנומאוצולו (המצעו.
 "גאולת כולל בגוכו גם אג מנו שנתנו בעינו נסיחה ויריבה. זו יריבה אצוק עאיו."
 בגאולתו באג "עגיבה, בגאולתו (גאולתו) גאולתו... גנו יויה (גאולתו) חוצר וקסו..."
 (כנו בח"י שחג ה', כ"ב). לא הן אנושיב בתקום אצ, קבוצה של יוויים שפעשים
 גנו עם גנו לאח פריבה ארכו, "גאולת פצענו בנו בחוט השדרה (גאולתו) ונחמני שלנו,
 וכעג אנו בחולק שיקום. צרכים אנוגרא אלוה בסברי גוצל של עם, ולא של קהילה או
 קבוצה. לא נורגאנו שנים רבות בשטון מרבי ועצמאל מדינה בארץ ישראל. נפעם
 נאחלונו שגנו קרנו יויה בגלפת כ-כוכבא, ועם אג לא בגאולתו גצולו. גאולתו
 צוכס סבלנו מיוחב, סבלנו של גאולתו. אי-אפעס אצולו אג נחמא נכבד (גנו בז'
 שיעם של אקר. לא מספיק שקבוצה יוויים כצו קדימה ומכרה לעצמנו אג נולד
 "גאולתו,

מיישב אג נאכץ בתחילת מצעים,

כל זמן שיעם כולו לא אחיו. אגאולת ישראל

יש קצת משלנו.

קצת איטי אק מעמיק. איטי אק שרשי.

כולם, כל עם-ישראל חייב אנויה שלנו בז'."

הרב זאב קרוב

